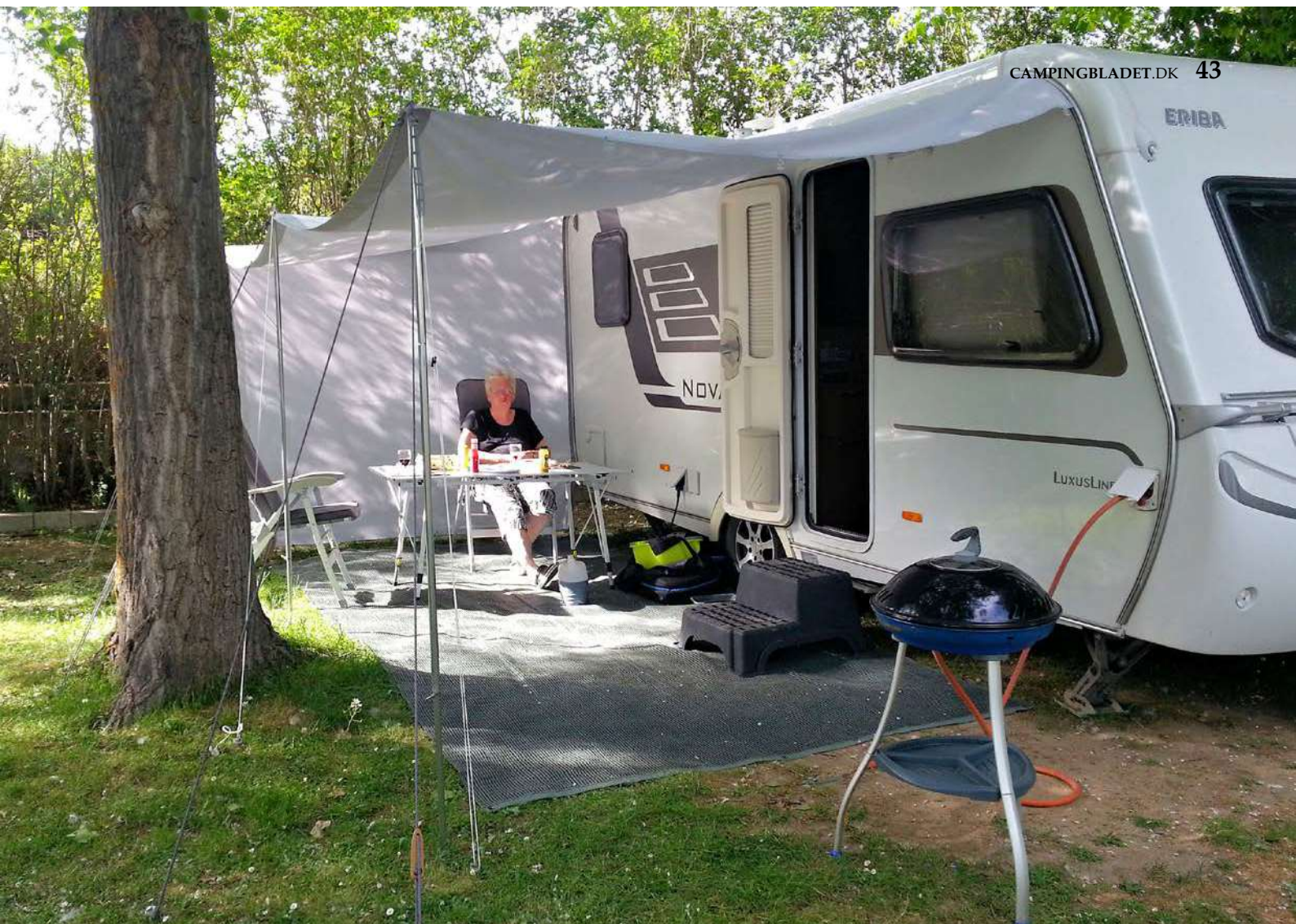

Segovia

- en dejlig by midt på
den spanske højslette

EFTER EN LANG DAG i byen er det hyggeligt at nyde aftensmaden under solsejlet.

I mange år havde vi drømt om at besøge Segovia. Ikke mindst, når vi havde læst om et af romertidens mægtigste, endnu eksisterende bygningsværker - byens akvædukt! For knap et års tid siden realiserede vi drømmen og fandt ud af, at byen oveni har uendeligt meget mere at byde på.

TEKST & FOTO: SVEN PETERSEN

Skal man udpege Segovias beliggenhed på et kort, er det nemmest først midt i landet at finde Madrid, som ligger syd for den 80 km lange bjergkæde Sierra de Guadarrama. Cirka lige så langt mod nord-vest finder man Segovia. Ad landevejene er der 90 km mellem de to byer, i luftlinje ca. 70 km. Vi kom imidlertid til byen fra øst, ude fra Middelhavskysten på en blanding af motorveje og landeveje. Det

spanske vejnet er rigtig fint!

Turen hen over højsletten var vildt fascinerende. Snart kørte vi i et øde, goldt, ørkenagtigt landskab, snart var vi i mere frugtbare områder med frugt-, vin- og olivenmarker. De sidste mange kilometer ad vej N110 havde vi den flotte bjergkæde på vores venstre side.

Vi var midt i maj, og vejret var med os. Regnvejr oplevede vi ikke den lille uges tid, vi var i byen. Faktisk heller ikke på andre tidspunkter på vores 6½ uge lange Spanienstur.

Temperaturerne lå om dagen behageligt fra begyndelsen til midt i tyverne. Da byen ligger i omkring 1.000 meters højde, var nætterne derimod kolde med éncifrede temperaturer. I den situation var vi glade for varmen i campingvognen.

Først da vi henne i den sidste del af vores rundtur i Spanien nåede ud til Biscaya-kysten, fik vi over 30° i skyggen. Enkelte nætter havde vi 30° inde i vognen! Da vågnede drømmen i os om et klimaanlæg på taget. Tænk, hvis en sådan maskine kunne køre

nogle timer i dagens værste hede, så vognen var kølet lidt ned til natten...

Nå, det var et sidespring, - nu tilbage til Segovia...

Dejlig campingplads

Vi boede på byens udmærkede campingplads, som (selvfølgelig) havde sit navn efter byens store seværdighed, den 2.000 år gamle, romerske bygningsværk: El Acueducto. Pladsen ligger en kilometers penge fra bygrænsen, men kun et par hundrede meter fra pladsen kører bussen

Segovia

- en dejlig by midt på den spanske højslette

lige ind til byens centrum. Så vi valgte naturligvis at lade bilen stå. Iflg. ADAC-bogen er der plads til 260 enheder, men så mange var der nu ikke her så tidligt på året. Der var de sædvanlige hollændere, lidt tyskere, men mest briter. Personalet talte i øvrigt

udmærket engelsk. En stor hjælp, da vi ikke magter det spanske. Stemningen på pladsen var rigtig hyggelig. Overraskende for årstiden var der et par spanske familier med småbørn.

Segovia har et indbyggertal på godt 55.000 og ligger, hvor

floderne Eresma og Clamores løber sammen. Byen ligger på en høj kalkstensklippe med den ældste bydel omgivet af bymure og er i 1985 blevet optaget på UNESCO's Verdensarvsliste. På grund af de mange historiske seværdigheder er turismen en af by-

GÅR MAN nogle hundrede meter væk fra det sted, hvor akvædukten har sin største højde, er der mere fredeligt og roligt.

ens vigtigste indtægtskilder - med alt hvad det indebærer.

Akvædukten

Akvædukten var jo det, vi primært kom for at opleve og blev ikke skuffede - tværtimod! Vi har tidligere set de romerske akvædukter Pont du Gard i Provence og Pont del Diable i Tarragona plus en række amfiteatre, arenaer osv., men dette bygningsværk i Segovia overgår alt - simpelthen! Det anses for at være verdens prægtigste levn fra Romertiden.

Set på et luftfoto ligner den med sin længde på 813 meter mest en kæmpe pil, der pløjer sig gennem byen. Det gælder den overjordiske del. Friskt kildevand blev helt frem til 1907 ført ned til byen oppe fra Rio Frío i 1256 meters højde nær Acebeda i Guadarrama-bjergene. Undervejs ned var der bygget anlæg, hvor even-

HER SLUTTER AKVÆDUKTENS overjordiske del, og vandet fortsatte i kanaler mod højre i billedet ind under byen.

PLAZA MAYOR med den gamle musiktribune midt på pladsen og Katedralen - El Señora - i baggrunden.

tuelle urenheder blev renset fra. Hele systemet på omkring 18 kilometer bestod af lukkede kanaler over og under jorden samt i tunneller, som var sprængt gennem klipperne. Hele vejen med et fald på nøjagtigt 1° for at sikre et konstant, jævnt flow. Imponerende! De var dygtige ingeniører, de romere!

Lidt tørre fakta om akvædukten: Som nævnt har den i selve byen en længde på godt 800 meter. Til at bygge de 165 buer er der brugt 20.400 store, nøjagtigt tilhuggede granitblokke fra Guadarrama-bjergene. Stenene i buerne er formede, så de kiler sig ned og låser hinanden, hvorfor der ikke er brugt mørtel til det kolossale byggeri. Dette bevirkede, at det var en fleksibel, men samtidig meget stabil konstruktion, der kunne modstå såvel vibrationer og store temperaturmæssige udsving. I løbet af de 2.000 år har der kun to gange været

foretaget reparationer på bygningsværket, omkring år 1500 og i 1970'erne.

På det sted, hvor akvædukten bliver synlig i bybilledet, er den i dag ca. en meter over jorden. Herfra falder terrænet

gradvist, indtil buerne når deres største højde på 28,5 meter i byens knudepunkt. Her er El Puente, Broen som den kaldes i folkemunde, i 2 etager. Her fra stiger niveauet så igen brat, og vandet førtes videre i

kanaler op til og gennem romer- og senere middelalderbyen for at ende ved kongepaladset Alcázar. Hele vejen med det samme fald som for 18 km siden på 1°. Vandsystemet slutter 1009 m.o.h.

SLOTTET ALCÁZAR med det firkantede Juan II borgtårn, hvorfra der er en formidabel udsigt. De 152 trin op belønnes rigeligt.

TRONSALEN med det imponerende artesonada-loft.

år 1120 - 32 år efter, at Segovia var blevet generobret fra muslimerne af Kong Alfonso VI. Op gennem historien har slottet været udsat for flere brande, og i mange år forfaldt bygningen. I slutningen af 1800-tallet blev slottet sat i stand og overdraget til militært brug. Alcázar huser i dag et fint historisk og militært museum plus de ældgamle og nye, militære arkiver. Man kan i dag besøge de fleste af slottets sale og det store, firkantede Juan II tårn, hvorfra man har en fantastisk udsigt over den gamle bydel og det kuperede højland med Guadarrama-kæden som bagtæppe.

Spændende museum

Besøger man byen, skal man ikke snyde sig selv for et besøg i det spændende, interaktive museum 'Real Casa de Moneda de Segovia', på dansk vel nærmest Den Kongelige Mønt i Segovia. Her får man ikke blot det spanske møntsystems udvikling op gennem århundreder, men hele verdens betalingssystem fra tuskhandel til elektronisk valutaoverførsel. Desuden forklares, hvordan mønter og medaljer rent teknisk gennem tiden er blevet slået.

Museet ligger ved floden lige neden for Alcázar. Man kan vælge en elektroniske guidning på fx engelsk. Et virkelig spændende, nyetableret museum i de gamle haller, hvor de spanske konger en gang fik slået deres mønter.

I en del af museet er der en fin udstilling om tilblivelsen af El Acueducto, forklaret og anskueliggjort med gode tekstplancher og illustrationer. Bl.a. med et stort, flot luftfoto, der virkelig illustrerer akvæduktens vej gennem byen.

Der er glimrende p-forhold ved museet, så vi valgte at køre dertil i vores bil.

På opdagelse i byen

Ud over den berømte akvædukt har Segovia mange andre store turistmagneter. Der er en del større og mindre kirker samt katedralen - "La Señora" i folkemunde - på Plaza Mayor, og endelig Alcázar-slottet i byens nordlige udkant. Kirkebesøg sprang vi over denne gang, men til-

bragte mange timer i den dejlige by - og ikke mindst i det imponerende Alcázar. Om det er rigtigt, ved jeg ikke, men turistbrochurerne hævder, at slottet blev brugt af Walt Disney som inspiration til det kendte logo og til slottet i Tornerose-tegnefilmen. Det er muligt, - men personligt synes jeg, at det sydtyske

pragtslot Neuschwanstein nu mere ligner noget fra en Disney-film.

Men hold da op, - sikken et slot. Storslået, pragtfuldt, ja nærmest uforskammet ødselt i sin overdådige udsmykning! Man tænker: sikke dog en magt de spanske fyrstelige har haft.

Slottet nævnes første gang

ET AF DE KONGELIGE sovegemakker. Med al den overdådige pragt ville jeg da vist ha' svært ved at falde i søvn her.

Op i bjergene

Som jeg nævnte i starten, kørte vi på vejen til Segovia i lang tid på nordsiden af Sierra de Guadarrama. Vi har det sådan med bjerge, at de da 'skal afprøves'...

På campingpladsens inspi-

rationshylde fandt jeg en brochure med bil- og vandreruter i Guadarrama-bjergene. Bingo, - det ville vi prøve! Så udstyret med GPS, kortbog og brochurer kørte vi op til San Ildefonso og videre gennem mange hårnålesving til

knudepunktet og skisportsstedet Puerto de Navacerrada i 1860 meters højde. Herfra drejede vi mod nordøst ind gennem de utroligt smukke strøg med bl.a. Guadarramas højeste bjerg Peñalara på 2.428 meter på venstre hånd.

Vejen har det maleriske navn 'Ruta de la Angostura' - eller mere prosaisk M604. I løbet af mindre end en halv time var vi i den grad kommet væk fra turistbyens souvenirboder, burgerbarer, selfiestænger og hvad der ellers hører til moderne turisme. Der var til gengæld enormt flotte, majestætiske panoramaer med sne på bjergtoppene - og langt mellem bilerne... Området er en kæmpe, UNESCO-fredet naturpark, hvor det blev til mange fotostop og frokostpause i skovkanten.

Lige pludselig, mens vi kørte gennem et af hårnålesvingene, så vi mindre end 25 m fra vores bil en kridhvid hest med sit føl gå inde mellem træerne i et område med tæt skov. Da vi sagtnede farten, blev hesten meget vagtsom, trak lidt væk og placerede sig, så hun skærmede føllet. Jeg ville gerne ha' haft et billede af dem, men selvfølgelig lå kameraet omme bagest i bilen. Vi stoppede på den før-

DEN KGL. MØNTS bygninger for foden af Alcázar.

EN LILLE DEL af den flotte udstilling i Den Kgl. Mønt. De vanddrevne maskiner stod dog stille under vores besøg.

ste p-mulighed, fangede noget net og googled på mobilen. Og ganske rigtigt: Her højt oppe i bjergene lever der vilde heste. Sikken oplevelse - og helt gratis!

I øvrigt fandt vi ved samme lejlighed ud af, at den fremherskende bevoksning heroppe er eg, enebær, gyvel, pinje og poppel. Det passer vist meget godt! Derimod stod der ikke noget om angosturaen, hvis bark bruges ved produktion af den kendte bitter.

I de pittoreske bjergbyer ude på mere åbent terræn så vi utallige storkereder med ret store unger - og vi var endnu kun midt i maj...

Efter vores hjemkomst har vi fundet ud af, at der her oppe i højderne findes velbevarede vejstrækninger fra Romertiden. De er udlagt som vandrestier, så dér var da lige endnu et godt argument for et genbesøg i Segovia. Og måske ku' vi prøve at fin-

de eksemplarer af angosturaen og sikre os noget bark til en flaske Brøndum derhjemme. Nå, planten er nok fredet! Kan sikkert godt bruge sin bark selv...

Videre i teksten

I den grad beriget med kultur- og naturoplevelser, valgte vi efter 5 overnatninger på Camping El Acueducto at skrue støttebenene op og begive os nordpå mod Biscaya-kystens fristelser - med en enkelt overnatning undervejs i Burgos.

Til slut lige dette: Fra vi forlod Middelhavskysten på vores rundtur i Spanien, til vi 3 uger senere igen nåede den dansk/tyske grænse, mødte vi ikke én dansk campist. Noget tyder på, at danskerne foretrækker kysterne i Spanien - og det er synd...

LIDT VÆK fra alt turistmylderet kan man finde det jødiske kvarter.

Fakta

Camping El Acueducto
Ctra. De la Granja, km 112,
ES-40004 Segovia
GPS 40°55'53N / 04°05'32V
(bemærk vest)
www.acueducto.com
informacion@acueducto.com

Et par illustrative videoer (på spansk) om Den Kgl. Mønt Segovia:

www.youtube.com/watch?v=Ko2FCFcQI1I

www.youtube.com/watch?v=Zg8QcINP4n0